

man det største Alderstillæg? Det naar mange Tjenestemænd tidt ret højt op i Aarene, naar deres Arbejdskraft maaske ikke en Gang er saa god, som da de var 20 Aar yngre. Som bekendt er det heller ikke i det private Forretningsliv Regelen, at den ældre Arbejder er honoreret med en større Løn, men der er det desværre ofte saaledes, at han maa nøjes med en mindre Løn, hvad der særlig gør sig gældende ved Akkordoverenskomster. Og saa er der jo Pensionsordningen, som ogsaa paa afgørende Maade drager et Skel mellem Statens Forhold til sine Tjenestemænd og private Arbejdsgiveres Forhold til deres Arbejdere. Der er endvidere hele den Maade, hvorpaa Forholdet ved Sygdom, Orlov o. s. v., o. s. v., en hel Række andre Ting, er ordnet, som paa afgørende Maade viser, at Staten ikke ensidigt rent forretningsmæssigt lønner efter det Princip: hvor kan jeg faa det gjort billigst, men lønner efter det Princip, at Tjenestemændene skal være saa sikre som muligt, og tager Hensyn til de forskellige Momenter, som her kommer ind, og som jeg nu har gjort Rede for.

Der er, som jeg nævnte før, forskellige andre Bestemmelser i Tjenestemandsløvsforslaget, Bestemmelser, der saa godt som alle tager finansielt Sigte, men som ikke kan regnes ud i Penge for Øjeblikket. Der er f. Eks. en Bestemmelse som den, at Maksimumsalderen for Antagelse i pensionsgivende Stillinger er sat op til 40 Aar, idet der dog er gjort visse Undtagelser for Professorer, Dommere, Politimestre og Kredslæger, hvilke Kategorier af Tjenestemænd ofte kommer til i en senere Alder. Det er en Bestemmelse, som vil virke besparende paa Statens Pensionsudgifter i det lange Løb. En Bestemmelse af større Betydning er Forslaget om, at Pensionsretten først indtræder efter 5 Aars fast Ansættelse i Tjenestemandstilling efter det fyldte tredivte Aar. Der bliver herved en passende Karenstid, inden Staten beslutter sig til det vigtige Skridt, som det virkelig er at knytte en Mand eller en Kvinde til sig i pensionsberettiget Stilling, saaledes at der kan blive Tid og Lejlighed til at foretage en mere effektiv Udvalgelse af dem, som Staten kan være tjent med at knytte til sig. Det er klart, at dette ogsaa vil nedbringe Statens Pensionsudgifter i ikke ringe Grad, og det vil give langt større Bevægelsesfrihed, naar det drejer sig om administrative Besparelser.

Tillige har man haft Øje for, at det

var nyttigt i ret stort Omfang at gaa over til honorar- eller konjunkturlønnet Personale i Stedet for Personale med fast Løn og Pensionsret efter Tjenestemandsløvens Vilkaar. Saaledes bliver den store Klasse af Kontorister — idet dog de nuværende Kontoristers Retsstilling fuldt ud bevares, baade de mandlige og de kvindelige — fremtidig ikke Tjenestemænd, men honorarlønnede, og et lignende Princip foreslaas anvendt med Hensyn til Hjælpepostbude og Landpostbude, som kun er beskæftigede den halve Dag.

Pensionsbidraget foreslaas sat op fra 2 1/2 til 3 pCt. af Lønningen, væsentligt af regnskabsmæssige Grunde, men ogsaa, fordi dette Bidrag jo er alt for lavt; hvis Bidraget til Pensionen virkelig skulde dække Udgiften, skulde det jo op til 11 pCt. eller saadant noget. Denne lille Afrunding opad vil da formentlig findes rimelig. Til Gængæld er der saa gjort den Indrømmelse, at naar en Tjenestemand fremtidig frivilligt søger sin Afsked, eller han bliver afskediget — selvfølgelig med Undtagelse af de Tilfælde, der omhandles i § 60 og § 61 om Forseelser af den ene eller den anden Art —, medtager han de Bidrag, han har betalt til sin Pension. Dette vil give Tjenestemændene en større Frihed, som de mange Gange har ønsket, og som i og for sig er rimelig og naturlig.

Endelig er der en Række nye Regler med Hensyn til de særlige Ydelser. Da mine andre Kolleger ogsaa skal have Ordet for at begrunde deres Forslag, tillader Tiden mig ikke at komme ind paa alle de Enkeltheder, det her drejer sig om. Jeg skal kun sige, at Grundprincippet har været dels at indføre rimeligere og mere praktiske Ordninger, dels at ændre Bestemmelserne om Timepenge, Dagpenge, Kørepenge, Udstationeringstillæg, Overarbejdspenge etc., saaledes at Parikronen og Ændringen af Prisniveauet ogsaa her kommer til Gyldighed. En Hovedbestemmelse er det, at de første 3 Timer ikke skal medregnes ved Beregning af Time- og Kørepenge etc., hvorved bl. a. den Godtgørelse, som nu ydes Lokomotivpersonalet ved Rangeringskørsel, falder bort. Tanken heri er tydelig nok den, at et saa kort Tidsfravær fra Hjemmet ikke medfører eller i hvert Fald ikke behøver at medføre Udgifter.

Endnu et særligt Forhold skal jeg omtale, fordi det har været Genstand for saa megen Drøftelse og ogsaa for et privat Lovforslag her i Tinget. Det er Spørgsmaalet om Ministrenes Pensionering. Det